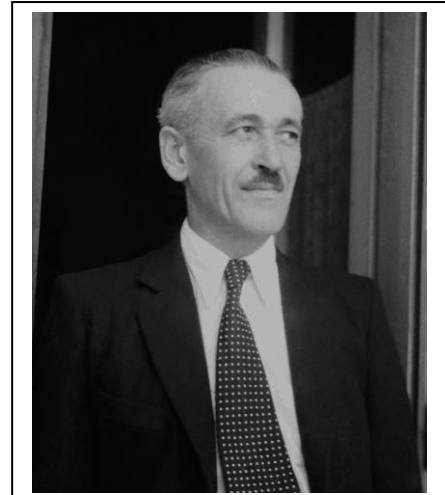

Kottász Béla – díszpolgári laudációja – 2017.

*Alulírott Tóth Istvánné – az Ablak Kakucsra Közhasznú Egyesület elnöke, a Kakucsi Rónay György Könyvtár és Közösségi Ház vezetője, 2006 díszpolgára – szeretném **Kottász Bélát, Kakucs egykori jegyzőjét** felterjeszteni a **2017. évi posztumusz díszpolgári címre**. Felterjesztésemhez – a 2000. évi posztumusz díszpolgárunk, Vincze Dezső plébánosunk gondolatainak segítségével – az alábbi méltatást mellékelem:*

„Sokgyermekes családból – 1896. február 21-én – röppen az életbe, tipikus magyar sorsba, küzdelembe. Középiszkolás fiú, és már az érettségi vizsga előtt kiemeli őt az iskola padjából az I. világháború. Fronton küzd, szenved, nélkülöz sok-sok ezer magyar ifjúval együtt, majd éveken át köti gúzsba fiatal életét az olasz hadifogság. Ám aligha könnyebb sorsa, amint hazatér, mert itthon a súlyosan megcsonkított Magyarország elképesztő nyomorúsága fogadja. Az olasz fogságából hazajött, és ezután tette le az érettségit az aszódi Evangélikus Gimnáziumban. Továbbtanulásra nincs anyagi erő, s ha netán egyik-másik elvégzi is az egyetemi tanulmányokat, a diplomával is ugyan mit ér?

Téli éjszakákon alkalmi hólapátoló – lyukas cipőben! –, vagy ha nagy szerencséje van, villamoskalauz, netán napszámos **a mérnök úr**. Kilátástalan, kegyetlen évek!

Ilyen kilátástalan, sötét életbe vetette Kottász Bélát is a magyar sorsa. Ez vezette őt Kakucsra, ahol a malomban zsákoló munkás volt. Megnősült – elvette Kirtyán Máriát, a malomtulajdonos, Kirtyán Sámuel leányát –, s így sikerült bejutnia a kakucsi község házára igen gyöngén fizetett írnoknak. Becsületes, jó munkaerő volt. Íróasztala mögül is sok igazságtalanságot látott, de némán tűrve maradt, s örült íróasztalának is, hogy az, ha szűköset is, de bástyát nyújtott kétgyermekes kis családja életének, akiket ő oly mélységesen szeretett. *Jegyzőként sokat segített a kakucsiaknak- nemcsak a jegyzői feladatokban, hanem egyéb mindennapi, magánéleti problémákban is.*

Bizonyára gyermekeire gondolt, amikor ily szűkös magyar sorsban is – valóban magyar virtussal! – nekivágott a legnehezebb kérdésnek is: házat vett! Ügyesen alakíttatta, kedves családi fészek lett. Ez volt az egyetlen pont, ahol viaskodó szíve megnyugodott, bár a szegénység olykor ide is feszültséget taszított be. Sokévi szolgálata van már, de még mindig nincs megfelelő télikabátja. Az egyetlen cigarettán kívül mindent szeretett családjára áldoz – jó apa volt. A cigaretta is tán csak azért kellett, hogy annak füstjébe vesse gondjait, és a füsttel együtt szálljon el az is. Még így is maradt gond a szíven elég.

Pályafutásában – annyi évtized után végre! – szép erkölcsi elismerést kap nagy gyakorlata: **főjegyzői oklevelet kap!** Bár ezzel tartozott is neki a magyar állam, mert a front után jelentkezett jegyzői tanfolyamra, de abban az időben onnan kiszorult, mert a protekciók foglaltak el minden helyet.

Így érte őt a második világháború, melynek sötét káoszában az ő fáradt szíve is olykor a türelmetlenség gyarlóságába esett, posztján mindvégig megmaradt, míg maradhatott. Mert régi kakucsi barátai közül akadt Júdás, aki a gyatra gondolkodású pártembereket fölheccelte arra, hogy Kottász Bélától még a nyugdíját is elvegyék. Kottász Béla idejében értesült az ellene indított sötét aknamunkáról, és önként kérte nyugdíjaztatását, hogy visszavonulva a közéletől, ne legyen szálka a felelőtlenek szemében.

Nyugdíjaztatása után először a pótharaszti erdőn volt famunkás, majd innen ment a Hoffer gyárba. Fehér fejjel újra kezdte a magyar kálváriát; gyári napszámos lett, mert a nyugdíj garasából nem lehetett megélni. Hősies nekifeszüléssel vállalta a Vörös Csillag

Traktorgyárban (a volt Hoffner-gyárban) a vascipelő napszámos sorsot. Ott is becsülettel végezte dolgát, éppen ezért irodába helyezték őt.

Mindenki megszerette, mindenki Béla bácsija lett. Bár jó munkát végzett, és három idegennyelven beszélt (tót, német, latin), fizetésjavítást nem kaphatott, mert: – Béla bácsi, rossz a kádere. (Káder: a politikai nyomozás eredménye, amit a helybeli felelőtlenek adtak.)

Mégsem panaszkodott sehol. Még otthon sem. Csak halálakor mondta meg a gyári orvos, hogy már volt rosszul a szívével. Most is az ölte meg Őt, a szíve, a szívét pedig az elmúlt félévszázad kegyetlen magyar sorsa. Ismét rosszul lett a gyárban, de még a maga lábán ment be a kispesti OTI kórházba. Dehogy kell neki mentőautó, hiszen ő nem beteg! Bemegy ő gyalog is. Jellemvonása volt a mokányság. Kemény magyar volt. De a még keményebb magyar sorsot immár nem bírta túlon túl megpróbált szíve, bent a kórházi ágyon elaludt örökre **1954. február 18-án** éjjel kettő órakor. E hónap 21-én töltötte volna be 58. évét.

Kispesten temették el. ...temetésére szép számmal jöttek fel ...Kakucsról is, Inárcsról is. Ez meg is lepett sokakat: mégsem lehetett ez az ember olyan népnyzó, ahogy nekünk bemondták! Éveken át a bemonadások miatt nem boldogulhatott Kottász Béla.”

Sírjára a születési és halálozási dátuma mellett a következő mondatokat vésték: „Kottász Béla, Kakucs igaz szívű jegyzője. Példaképe szeretteinek.”

Leánya, Kottász Mária gyermekeinek, Reményi Máriának, Erzsébetnek és Józsefnek mindmáig hiányzik, és valóban példaképnek tartják nagyapjukat. Kakucshoz való ragaszkodásukat bizonyítja, hogy szorgalmazták azt, hogy édesapjuknak, a „doni fotós” Reményi Józsefnek a fotókiállítását – nagy magyar városok mellett – Kakucson is bemutassák. Ez volt az az alkalom, ami felnyitotta szemünket, hogy élt közöttünk, a hivatalt szolgálva egy olyan ember, aki méltó arra, hogy megemlékezzünk róla, és utólag elismerjük munkáját, amit a községért tett.

A felterjesztés jogosságában erősít meg engem a 2000. évi posztumusz díszpolgár, egyben jó barát, Vincze Dezső esperes úr nekrológja is, melyet fentebb olvashattak.

Bízom abban, hogy a leírtak kellő bizonyítékai annak, hogy a korabeli Kakucsért végzett önzetlen munkájáért méltán terjesztem fel Kottász Bélát a 2017. évi posztumusz díszpolgári címre. Ehhez kérem fogom az Ablak Kakucsra Közhasznú Egyesület tagságának és a velünk egyetértő civileknek aláírását is.

Kakucs, 2017. április 25.

Tóth Istvánné s.k.